

Departementet

J.nr. SNS-101-00622

Den 11/4 2007

Miljøministerens besvarelse af spørgsmål nr. 3 ad L 148 Forslag til lov om ændring af lov om planloven (Revision af detailhandelsbestemmelserne), stillet af Folketingets Miljø- og Planlægningsudvalg.

Spørgsmål nr. 3

Ministeren bedes kommentere henvendelsen af 28. februar 2007 fra Tæppeland-Jensen Tæpper A/S, jf. L 148 - bilag 6.

Svar

Tæppeland-Jensen Tæpper A/S (Tæppeland) er en butikskæde. Udover Tæppeland er der nogle få andre kæder med et lignende koncept.

Tæppeland har valgt et koncept med store butikker, hvor udstilling og lager ofte er placeret i de samme lokaler. Det er de færreste kunder, der selv transporterer de store tæpper hjem. Tæppeland har i deres høringssvar til lovforslaget anført, at den gennemsnitlige butiksstørrelse er på mellem 1.000 og 1.200 m². De nuværende butikskoncepter kan således godt etableres indenfor forslagens rammer med 2.000 m² for udvalgswarebutikker.

Tæppeland anfører, at det er en fejl, at lovforslaget ikke definerer tæpper som en særlig pladskrævende varegruppe. Der er imidlertid ikke tale om en ny definition, idet tæpper allerede i bemærkningerne til planlovsændringen i 1997 eksplicit er nævnt som en ikke særlig pladskrævende varegruppe. Heller ikke i 2002, hvor møbler og køkkenelementer blev indlemmet i bestemmelsen om særlig pladskrævende varer, blev tæpper omfattet. Tæppeland har i deres høringssvar skrevet, at ministeriet i forbindelse med 2002-ændringen overfor Tæppeland har oplyst, at tæpper omfattes af kategorien møbler. Miljøministeriet bekendt har ministeriet på intet tidspunkt udtalt sig således, hvilket som anført også ville have været i klar strid med lovens forarbejder.

Tæppeland peger i sin henvendelse på en skæv konkurrence i forhold til møbelbutikker og tømmerhandlere, der sælger tilsvarende varer, og som må placere sig i områder til særlig pladskrævende varegrupper.

I konsekvens af, at salget af tæpper er gået ned, er nogle tæppebutikker begyndt at sælge diverse trægulve og lign. udover tæpper. Der er således

sket en brancheglidning, hvor nogle af tæppebutikkerne er begyndt at sælge varer, som typisk forhandles af tømmerhandlere. Samtidig forhandler visse tømmerhandlere og møbelbutikker også tæpper og andre gulvbelægninger.

En tæppebutik, der også sælger trægulve, bliver ikke af den grund særlig pladskrævende. Hvis en møbelbutik sælger tæpper, er der ikke længere tale om en butik, der alene sælger varer, der er særlig pladskrævende. En sådan møbelbutik vil skulle placere sig i et område udlagt til udvalgsvarebutikker, det vil sige samme sted som tæppebutikkerne.

Hvis en særlig pladskrævende tømmerhandel sælger tæpper, vil det kunne ske fra byggemarkedsbutikken. Det vil i den forbindelse ikke kunne udelukkes, at der kan opstå en vis skævhed i konkurrencen, således som det er tilfældet for alle de produkter, der sælges i byggemarkedsdelen.

De foreslåede regler er ikke til hinder for, at Tæppelands koncept ændres, så butikkerne nærmere er showrooms, hvor der alene fremvises tæppeprøver – og / eller sælges mindre tæpper, som folk selv fragter hjem i bil eller på anden vis. Behovet for at håndtere store tæpperuller er dermed ikke til stede i butikken, men derimod på det lager, hvorfra tæpperne køres ud til forbrugerne. Denne del vil kunne placeres i et erhvervskvarter og vil kunne være så stort, som kommunen tillader det.

Detailhandelsreglerne omhandler ikke engrossalg. Kommunerne kan derfor udlægge arealer til engrosbutikker i fx erhvervsområder, hvor fagfolk, der benytter diverse tæpper/gulve i deres fag, og som sørger for transport og montering af produkterne, vil kunne købe produkterne. Størrelsen af en sådan engrosvirksomhed fastsættes af kommunen gennem bebyggelsesregulerende bestemmelser i en lokalplan.

Tæppeland anfører, at det vil være en ulempe, hvis de indre byområder skal finde sig i den meget tunge trafik, som en butikstype som Tæppeland medfører. Omfanget af trafik, herunder tung trafik er afhængig af valg af butikskoncept. Herudover er det op til kommunerne gennem kommuneplanlægningen at sikre en hensigtsmæssig trafikafvikling gennem en fornuftig placering af arealer til forskellige formål.

Planloven skal ikke sikre bestående butikkers koncepter, men skal sikre en hensigtsmæssig udvikling ud fra en planlægningsmæssig synsvinkel. Derfor må butikkerne tilpasse deres koncepter til loven og ikke omvendt. Dette ændrer imidlertid ikke ved, at lovligt eksisterende butikker kan fortsætte deres virksomhed som hidtil.